

DE SWALKER

FERSEN

FEN

WYBE J. VAN DER MEER

MEI IN YNLIEDING

FEN

O. H. SYTSTRA

WYBE J. VAN DER MEER.

YNLIEDING.

Der is my frege, om dizze fersen fen W. J. v. d. Meer in wirdtsje mei op reis to jaen.

Ik miende dat net wegerje to meijen om mear as ien reden. Alderearst, omdat wy hjir to dwaen ha mei it wirk fen ien, dy't biwist, ho't hy ek yn 'e frjemdte noch fielen bleau for de tael fen it lân „dêr 't syn mem him widze hat en dêr 't hy boarte mei de famkes”. Mar de skoalle en de omgong mei oaren joegen him al gau in twade tael der by: it Nederlânsk; en yn 'e frjemdte hie er de tael him eigen to meitsjen, dy't dêr brûkt wirdt, yn dit gefal it Ingelsk.

Mar yn alle trije talen, dy't de dichter fen dizze fersen op syn tiid ta sinen meitsje moast, bleau yn him de dichter oan it wird.

Syn fersen meije sims net tige „floeije”, mar poëzie, dat is: de utering fen it inerlike libben sit der yn, en it blykt det hjir in „minske” him útsprekt, dy de hirde striid fen it libben, stride moast.

Licht det de iene ef oare him sims hwet swiersettich fynt hjir en dêr, mar dy scil by neijer ynsjen merke, det hjir in strider oan it wird is, dy, al mei him by tiden de striid swier falle, dochs wit fol to hâlden en him net delslaen lit; ien dy't fen it libben leart en bitrouwen hâldt op heger lieding. Men heart dizze fersen nei inoar as ien gehiel to lêzen. De ûnfolseinens yn de foarm nou en den scoe ik hast tinke, scil hjir meihelpe om de yndruk fen „wierens” to forsterkjen.

Der sit yn dizze poëzie hwet dat opbout en dit wirk stiet dêrom neffens myn bitinken heech boppe in hopen geskerm mei greate wurden, dy for dejinge dy't se brûkt gjin ynhâld ha, en it herte net reitsje.

De Fryske fersen yn dit boek hawwe for it oergreate part sa foar en nei al stien yn „Sljucht en Rjucht” en inkelde yn de Selskipswirkjes. Hja binne yetteris tige neigien en, nei ’t de skriuwer hopet, in ein better wurden, alteast nei de foarm.

De Hollanske binne for ús Friezen fensels ek skoan to lêzen, en de Ingelske, lit dy der for hwa dy tael net ken, op ta wêze; mar for safier as ik der oer oardielje kin, binne se f’ral net minder as dy oare.

Ek for ús lânsljue yn Amerika is dit in boekje, dêr’t hja in bulte oan ha kinne, om ’t it for fier de measten grif in bield jowt fen hjar eigen striid, dy’t hja fiere moasten yn it „lân fen dream en winsken”.

Ik hoopje fen herten, det Van der Meer merke scil, det syn wirk, hjir en dêrjinsen, de waerdearring fynt, dy’t it fortsjinnet.

Ljouwert, Maeije 1925.

O. H. SYTSTRA.

DE SWALKER

I.

LANFORHUZER.

De snie leit op de bergen,
En 't sulvren moanneljocht
Hat oer dy wite tekken
Flewielt en side brocht.

Omheech de dennebeammen
Stekke drôfdonker ou,
As wachters fen in leger,
Tsjin 't hege lofteblau.

De trein dy gûlt en rommelt,
Dy bergen stean sa stil; —
Hwet my de nije takomst
Nou dochs wol bringe scil?

II.

OERTINKINGS OM FIERRENS.

Kâlde wyn blaest oer de flakke fjilden,
 Stjerren blinke yn stille silverpracht,
 Wûnder ljachtsjen giet oer 't ierdryk hinne,
 Yn de freed'ge, lange winternacht.

Iensum bin 'k hjir; 'k fiel my faek forlitten
 Yn it West fen 't fiere Amerika,
 Mar dochs haw ik s' ynlik ljeaf dy fjilden,
 Dêr 't ik lang sa lokkich libbe ha.

'k Ha se ljeaf, dy lange iiz'ge winters,
 Kâlde nachten, mei hjar loft sa klear;
 As oerdeis de sinne 's efkes glimket,
 Fielt men gau yens iensumheid net mear.

Fier fen frjeonen en fen hûs fendinne,
 Haw ik faek wol tige ûnwennich wêst,
 Mar de fjilden, stil en rom en rêstich,
 Joegen dochs my frede wer op 't lêst.

Mar myn Fryslân scil ik net forjitte,
 Mei syn marren, bosken, greide en bou,
 't Manfolk krêftich en sa kreas de frouljue, —
 Ja, myn Fryslân bliuw ik jimmer trou.

III.

DY 'T EFTERBLEAU.

De klok dy tikket, swier en lûd.
 'k Haw oars gjin selskip mear.
 't Sneins-iten, eren wol sa'n feest,
 Docht nou myn kielsgat sear.

Earst gyng ús âldste famke foart,
 Dy komt hjir nea werom.
 En do, jimm' heit is hinnegien,
 Hja rêste yn iv'ge slom.

Hjar plak is leech, syn plak is leech.
 En dou sochtst fier de wrâld.
 En iensum — wei 't forlerne moai —
 Wird 'k stadich stiif en âld.

Nou binne trije stoellen leech,
 It hûs is my to great.....
 De klok tikk't sleau de úren wei
 Fen 't swiere memmeleed.

It grêf, dêr liz ik my by del:
 Ik hoop' hjar wer to sjen.
 Mar 't docht myn siele drôvich leed,
 't Ierdske skieden fen myn bern.

Dou bist' sa fier oer wide sé
 En sa alhiel allinne,
 Myn jonge bistou dêr wol soun,
 Sa fier fen my fendinne?

Ik meitsje alle dagen trou
Dyn bêd wer op for dy.
De doar is iepen, dei en nacht,
Och, kom dochs wer by my.

De klok, de stoel en dyn pertret,
Hja sprekk' sa lûd fen dy.
En dyn fioele op 'e kast,
Noch krekt sa goed as nij.

Myn jonge, ik haw altyd noch
Dyn panne op tafel stean.
Och, lit dyn earme, âlde mem
Net iensum hinnegean.

Dyn krollich hier, dyn bliere laits
Yet ien, ien dei togjerre!
O, God forhear dy stille bea,
Den scil 'k yn frede stjerre.

IV.

HWER SCIL IK STJERRE?

Scil 't swiet fen d'earste maitiidsblommen
 My wer forheugje hjir yn 't âlde heitelân.
 Ef scil it krûd fen soele foarjiersdagen
 My wer oan 't dreamen bringe oan 't fiere
 Westerstrân?

Ik wit it net en 't docht myn herte sear;
 It is sa drôf, yndrôf — ik wol it witte.
 O, ja — ik haw it fiere Westen ljeaf;
 Mar 't heitelân, ik kin it net forjitte.

Scil 'k wer nei 't fiere Westen gean,
 En dêr myn brea yn swit en frede ite?
 Ef scil ik bliuwe, dêr 't ik berne bin,
 En hjir myn fierder libben slite?

Ik wit it net, ik scoe sa graech wol bliuwe,
 Hwer 't ik de maitiid fen myn jong bistan
 Yn al syn earste swietens priuwde —
 Scil 'k wer nei 't fiere Westen gean?

V.

OAN IT MICHIGAN LAKE.

(By kleurige jounloft).

Ik ha dy loftten faker sjoen
By sinne-ûndergang;
Dat goud, dat oer de himel spriedt
Yn stille gloriesang.

Dy stilte is my wol bikend,
By 't stjerren fen de dei.
Dy mankelike wûndersang
Fen hope en deadsgeklei.

Wol faken haw ik oan de mar
Sa'n jountiid sliten, stil,
En harke nei de ivichheid,
Dy wier — en komme scil.

VI.

FORSTOARN?

As ik in inkle kear, my wer
Op 't romme, iepen fjild bifyn,
Fier fen de stêd mei al syn ljocht en skyn,
Hwer 'k wrotte moat for 't deistich brea,
Den bin ik effen wer, dy 'k wier yn 't âlde lân,
Den libbet wer yn my, dy 'k achte lang al dea.

VII.

DE KLOK.

—

De klok tikket d'ûren fen d'ivichheid wei;
 Hy tikket de nacht troch, hy tikket oer dei;
 Tikke-tak giet myn libben mei.

Neat sprekt ta my, sterker as „tiid”.
 Dagen komme, nachten geane. —
 Yn hoop en wirk myn ûren fleane.

Ho lyts is alles dat efter leit.
 Freze oer dingen, dy nea net kamen,
 Dat fûle wrotten en drokke wramen; —

Tiid bidobbet dat lytse gedoch.
 Allinne by 't tinken lûkt m' oan de skouders.
 De klok dy tikket, de tiid giet troch.

Hwet stân hâldt fen eren, is selsoerwinning,
 It stadich forbett'rjen fen eigen lân,
 Mei stevich wollen en soun forstân.

— — — — —
 En de klok tikket d'ûren fen d'ivichheid wei. —
 Nei tsjust're nacht in ljochte dei, —
 Det 'k dêr yet it moai fen bilibje mei.

=====

VIII.

TIID.

„Tiid is in ivich fêste oergong”. —
 Ho 'k tink, ik kin der mar net by:
 'k Wier jister jong — moarn bin ik âld;
 't Hjoed glydt foarby, aloan op nij.

Hwa bin ik en hwer moat ik hinne?
 Sa freget lûd myn eangstich hert.
 Tiid stiet net stil, wy wirde âlder.
 En yet, ik wit, bigryp it net.

Myn klok dy tikket dei en nacht;
 Hy tikket al myn ûren wei....
 Ik ha safolle noch to wirkjen;
 Mar tiid sinkt stadich aloan wei.

Ik wit it net, myn siel is eangstich,
 It wûnder weagt my o sa swier....
 O, mocht ik altyd, ivich libje,
 Hwent ik moat noch sa fier... sa fier.

IX.

OP 'E LIBBENS-SE.

It skierich wetter, dat net forweegt,
Flak en stil dêr hinne leit.
De loft, dy swier weagt op it wiet,
Binypt myn siele, dy sa wanich
Nou troch de skiere misten giet.

Bong, bong! giet myn bounzjend hert,
Dat nou yn tsjokke mist, to let,
Nei feilige haven forlanget.
't Hie rekkene op reis by sinneskyn,
Op held're nachten en foar de wyn,
Ja, ek op stoarmen, fûl en lang,
Mar net op misten, sa deaïch bang.

En bang, troch skiere loftten, en tichte misten yn,
Oer 't deade, skierich wetter hinne,
Langjend nei ljocht en sinneskyn,
Gean ik iensum, mei eangstich hert,
Al mar fierder, biddend hoopjend. —
Hwent for weromgean is 't to let.

X.

HOPELEAS LEED.

O, earme siel, dy net mear ljeavje kin;
 Nou sûnder hope en blidens troch it libben giet,
 Dy neat mear yn dit ierdske libben sjocht,
 As swart en tsjuster, en wrang bitterswiet.

Och, siel, dy drôf de lange nachten slyt,
 En net mear winskje en hoopje doar.
 Dy ljeafdkrêftspolsslach net mear fiele kin,
 Swier mimerjend oer hertefreugd, dy stoar,

En nou ûntdien fen drege libbenskrêft,
 Sa lyts, sa tear, sa swak, sa siik en stil,
 Yn wé en bangens, drôf troch 't libben giet,
 Dea, dea for al hwet moai is, sûnder wil.

Dy fen it heechst bigearen hjir op ierd
 Sels ôfstân die, as lean fen eigen kwea.
 Dy is it leed, dat nimmen heelje kin,
 Dat súv'rjend hjir, syn hoop hat yn 'e dea.

XI.

LIED MY, O LJOCHT!

Lit my wirkje, wyls't yet ljocht is,
Jow my krêft de hiele dei.
Lit myn goedens boppe bliuwe,
Salang as 'k yet libje mei.

Jow my wilskrêft om to striden
For hwet moai is, wier en goed,
Jow my ynsjuch om to witten
't Paed, dat my dêrhinne stjûrt.

Jow my ljocht, as donk're skaden
Skouwe oer myn libbenspaed,
By myn siikjen nei hwet goed is. —
O, Ljocht! lied myn dwaen en praet.

XII.

DEADSLANGSTME.

Tiid raent my troch de fingers hinne:
 Hwet fleach myn jeugd, sa frij en blij;
 En ik dy altyd libje woe,
 Wit nou de dea al tichte by.

Sims skymrich efter tinne wolken,
 Sims swart as yn in donkre nacht,
 Sims yn in skiere mist forsonken,
 Sims ek yn winkend stille pracht.

Ik fiel syn klam-koele azem,
 As iere hjerstwyn oer it lân. —
 Ik fiel dy, dea, en húvrje net
 By 't roeren fen dyn klamme hân.

Ynwirch fen tiid en sribjen,
 To swak om mear to libjen,
 Dea, bliuw net langer wei,
 Kom neijer, nim my mei.

XIII.

DO FREGE 'K HIM.

Do 't ik sa treurich en iensum wier,
 En bang op bêd moarns wekker laei,
 En neat my mear opfleurje koe,
 Net iens in nije dei.

Do 't, moed forlern, troch 't herte siik,
 Al 't moaije yn waes my ontgie,
 En ik mar amper mear libje doarst,
 Om 't gjin hope for my mear bistie;

Mar wol bergen fen lustleasheid en wé,
 Dêr ik, wirch, net oerhinne koe,
 Do't ik „frjemd” ûnder 'e minsken,
 Mar ljeaver stjerre woe;

Do naem my de dea mei klamme hân
 Mei nei syn ryk yn tsjustre nacht,
 Hwer gjin sinne fen hope, gjin nije
 Moarntiid in minske wacht'.

En dêr yn it lân fen wirge sielen,
 Hwer hoop net mear ta wirkjen set,
 Gjinn moarn mear riist, dy laitsjend seit:
 „Stean op, it is noch net to let!”

Dêr lijde ik jierren yn minuten;
 Skrieme koe ik net
 Hwent it leed weagt swier, hwer 't herte
 Him stjerrend, net mear forset.

Tiid wier wei, hwent ik forlange net mear
 Nei it moaije, dat fierder leit.....
 Myn wirkkrêft wier m' alhiel ontgien,
 Tiid wykte for ivichheid.

Do stoar ik, om 't ljeafde my bijoech,
 Gods gave oan syn dwalende bern.
 Tsjusternis kaem oer my hinne,
 't Ivich ljocht koe 'k net mear sjen.

Sa, yn wémoed, leed en rou forsonken,
 Dwaeld' ik yn hoopleas donkre nacht, -
 Ont einlings wanhoop my oermastre....
 Do frege 'k *Him* om krêft, om ljacht.

En dêr kaem, tsjuster as it wier,
 In ljocht sa as yn iere moarn
 De sinne riist yn 't bleke easten.....
 In moaije dei briek for my oan.

XIV.

IN LANG FORLINE DREAM.

Hja kaem troch it iepene finster hinne,
 Hja kaem yn de stille nacht;
 Hja kaem út it sêft flewielblau fendinne,
 Yn stjerrewyt' ingle pracht.

Hja seach my sa ljeavjend oan en roerde
 Myn holle mei hjar blanke hân.
 Hwet wier hja moai, myn dreambieldd-fanke,
 Gods ingel út it frêdelân.

„Bliuw' jy nou by my?" frege ik dimmen,
 Sa 't in berntsje, bang yn 'e nacht,
 Freget hjar mem mei hoopfolle stimme,
 Bangeagich en lytsmoedich sacht.

Hja skodde ûntkennend hjar holle;
 'k Seach „skieden" yn 't sêftblau each,
 En hja sei mei drôvige stimme:
 „Hjir net!" en myn dreambieldd forfleach.

Hjar lippen koe ik neat mear freegje;
 Gjin trien liet ta ôfskie hja nei;
 Mar hja joech my in blink fen hjar eagen
 Troch 't iensume libben mei.

XV.

US LIBBENSREIS.

Oer de sêen giet it hinne,
 Mei it folle tuech derby;
 Sims by stoarm en den mei 'n koeltsje,
 Sûnder rêsten farre wy.

Nije havens wirde 'r oandien;
 Mar wy ankrje nea net lang,
 Hwent it wide, greate wetter
 Ropt ús mei syn séwiifssang.

En sa kruse wy al fierder,
 Frjemde lannen yn 't forskiet.
 En wy swalkje, licht fen herte,
 Oer it ûnbikende wiet.

Mar in ein komt oan de sé ek;
 Ienkear is ús reis folbrocht.
 Den sjugg' wy ús lêste haven
 Yn dreamglânzgjend sinneljocht.

Den nimm' wy de seilen yn,
 Wy ankerje for 't lêst.
 Foar ús leit it lân fen frede
 En de stêd fen iv'ge rêst.

XVI.

IT LIBBEN EN IK.

—

Wy ha lang togjerre skippre
 By moai waer en sinneskyn
 Oer it effen, flakke wetter —
 Ek tsjin swiere buijen yn.

Stoarmen rûsden, tsjustre nachten,
 Yn ús hert in stille bea.
 Mar den briek wer troch de wolken
 't Ljocht troch op in kalmer sé.

Faken ha wy ek wol ankre,
 Neat as ûndergong ús lot;
 Mar dochs kaem de moarn op nij wer.
 En 't bitrouwen op ús God.

Swier wier 't swalkjen, net faek glimke
 't Sintsje, gie 't ús foar de wyn;
 Doch den joech ús moed en sterkte
 'n Inkle striel fen sinneskyn.

Ho lang scil ús reis noch dûrje?
 Libben, dochs hâld ik dy fêst,
 Skoan ik langje, as in wirge,
 Sims nei d'ein, nei stilte en rêst.

Wy ha lang togjerre swalke;
En ús reis is hast folbrocht.
Oer de greate sé, dêr jinsen
Winkt ús blier it havenljocht.

'k Wit net krekt ús tiid fen skieden;
Mar gean dochs net fen my wei,
Ear 't ik nei ús swalkjend siikjen
Jinsen feilich lânje mei.

XVII.
BY IT SKIEDEN.

Al wer in dei is hinnegien,
 Sonk yn de greate kûle wei.
 En naem in diel fen dyn bistan
 For better ef for minder mei.

Siz, hastou hjoed dyn bêst wol dien?
 In laits, in goed wird hjir en dêr
 Dyn sisters en dyn broerren jown? —
 De dei is om, dy komt net wer.

Hastou in wirge siel bimoedge
 Mei 'n hertlik „moarn!” in blier „goêjoun!”
 Hwet den misskien op noartske lippen
 In blider, sêfter wjerklank foun?

Hastou hjoed for in heger doel
 Wol woekre mei dyn kostbre tiid?
 De twiv'lers en de swakken steund
 En sterke en holpen yn hjar striid?

Bistou sterker by 't forsinken
 Fen dyn dei yn stille nacht?
 Bistou riker, as yn jountiid
 Ienkear for dy d'ûre slacht?

Al wer in dei is hinnegien,
Sonk yn de greate kûle wei,
En naem in diel fen dyn bistan
For better ef for minder mei.

Neat kinst' dêr mear oan foroarje;
Mar tiid skeakelt, sûnder rêst,
Alle dagen fen dyn libben
For ivich oan de takomst fêst.

XVIII.

IT KRUS.

As ik ier al yn de moarntiid
nei myn deistich wirk ta gean,
Sjuch ik fier oer 't stille fjild dêr
'n greate, hege tsjerke stean.
En 't donker krús op hege toer,
sa tsjin de loft allinne,
It stiet to baeijen yn it ljocht
fen waarme, gouden sinne.
't Sinnebield fen dildich lijen
wirket frede yn myn hert,
Lichter gean ik nei myn wirk ta,
hannen gear yn stil gebet.
En as jouns myn wirk den dien is
en 'k foldien nei hûs ta rin,
Komt my ûnderweis op 't fjild it
bield fen 't krús wer yn it sin.
Frede is der yn myn herte
en sa swiet is my de joun —
Al myn leed wurdt stiltsjes wei den
yn in gouden eftergroun.

XIX.

D E N.

Den scil ik earst lokkich wêze,
As ienkear myn hert my seit:
Us kwea is dea, en nei 't moaije
Liedt nou de wei dy foar ús leit.

Den scil ik tofreden wêze,
As 'k ienkear myn eagen slút,
En yn myn siele sprekt in stimme:
Wy ha ús bêst dien, dei yn, dei út.

XX.

FORJIT.

De dei fen jister leit bigroeven
Op it tsjerkhôf fen de tiid.
't Is alwer in dei to'n ein brocht
Fen dyn ierdske libbensstriid.

Wier it swier, wier it mistreastich
By it kommen en it gean
Lit it jister dochs net bonglje
Oan de foet fen dyn bistan.

Skodzje 't stof fen swier weromsjen
Fen dyn wirge foetten ou.
't Rint mei Hoop safolle lichter;
En och, d'ei dy komt sa gau.

XXI.

FREDE.

(Oan Ruth).

It hat my faken bang wol west
 En near en eang om 't hert,
 As immen dy't in berch biklimt,
 Dei yn, dei út omheech;
 Mar aloan heger, sûnder lins....
 De top bleau stees fier wei.
 En gysle fen de stoarmen yn in siel
 Fol ûnrêst, earsucht, twivel,
 En oantrúnd troch it hongjerjen nei witten,
 Mei 'n herte, dêr't de langstme net to stillen wier.
 Dreaun troch in sucht nei ûndersûk,
 Wier stilstean pynlik, sitten gean ûnmooglik,
 Hwent rêsten wier as ûntrou oan mysels.
 Dêrom dos: trochgean, siikje, heger klimme,
 Nei 't heechste punt, dêr't rêst onthjitten wier;
 En fêst wier 't leauwen, det dochs grif de top
 Ienkear birikt waerd — en dêr ommers
 Scoe 'k alles witte, en 't heechste fine: Frede!

En dêr wier ljeafde op myn wei,
 En ljocht sims by it siikjen fen it paed,
 En krêft yn 't doaren nei omheech,
 En sterkte yn my by 't klimmen,
 Mear romte om my yn d'iensumheid,
 En wider eachweid oer it fjild omleech.

Mar alles witte Frede?
Koel skaed for hjitte holle
En rêst for wirge lea,
O, Ruth, dy foun ik net.

It hat my faken bang wol wêst,
En near en eang om 't hert;
Jy witte, hwet sok swalkjen seit,
Dy honger, toarst en sielesmert,
Fen siikjen, fen ûndildbre pine,
Dy swiere tocht nei 't steile Golgotha,
Hwer op it lêst ús sielen frede fine.

XXII.

FIERDER.

(Oan Ruth).

'k Bin faek tsjin de klippen oan smiten,
De sé wier my faken to rou. —
Mar nimmen kin sizze: hy doarst net to farren;
Hwent waer ef gjin waer, as it moast, ik stiek ou.

'k Bin faek wol fen hichten ôf fallen,
It klimmen wier mannich kear my to dreech. —
Mar nimmén kin sizze: hy doarst net nei boppen;
Hwent op 'en nij kladdere ik dochs wer omheech.

Ik haw wol ris skriemd sims yn stilte,
Fen hertsear, fen pine en fortriet. —
Mar gjinien kin my bangens forwite;
Hwent omheech gean ik wer — en wer fierder oer
’t wiet.

XXIII.

JONKHEIDSDREAMEN.

Hwer is nou hwet myn jonkheidsdreamen seagen,
 Do 't hiel de wrâld yn gloed fen idealen blonk?
 Fordonkre sims by d'earste wêmoedsfleagen,
 As 'n inkle kear de sinne net yn goud forsonk?

Hwer is nou 't hjitte fjûr fen hege frijheidssangen,
 Dy 'k song fen d' iere moarn ta yn de lette joun?
 Hwer, o hwer is it bleaun, 't forheftich sielsforlangen,
 Sa fûl, sa wier, sa moai yn iere jeugd bigoun?

Hwer, o, hwer binne nou myn jonkheids dreamerijen,
 De republyk fen Plato, Dokter Edens' wrâld?
 Ef is it heechste — sa ienfâldich — nea to krijen?
 Ef bin 'k lytsmoedich wurden, bang en âld?

Scoe 't hege den mar 'n idel dreambield wêze,
 En idealen flammen, dôve troch de tiid?
 O twivel yn myn hert! kin neat myn siel genêze?
 Hwent swier wier 't libben faek, mar swierder yet myn
striid.

Mar sims yn klearder, heger fiere ljochten,
 Dêr rize bielden fen folmaektheid wer omheech.
 Dêr sjuch ik, hwer myn hert en siele do for fochten:
 'k Sjuch frede en wolfeart stean — yn kleuren, sterk en
dreech.

XXIV.

LIBBEN-STRIID.

Lear to striden, ynpleats fen to dreamen;
 De wrâld is dochs ien great oarlochsfjild,
 Lit flamje 't symbool fen krêftich wollen
 Yn felle kleur op dyn wapenskyld.

Krêft fen lichem, fen geast en fen wollen,
 Dat sy dyn heechste libbensdoel.
 Sjoch net tobek, dat is tiid forliezen;
 Foarút! eagen iepen, de holle koel!

Striid for dy sels en for swakker frjeonen,
 Striid tsjin it ûnrjucht, en doch it nou!
 Hwa moedich folhâldt, for him is d'oerwinning.
 Is striid hjir ivich? dat bist' ek dou.

En hwet wy wolle, dat scille w'ek kinne:
 De kaei fen de died is de sterke wil.
 Sûnder dy krêft, is tinken mar dreamen,
 Dat doelleas draeit om in deade spil.

XXV.

MASTER.

Swart is myn himelleaze nacht,
 De stoarremwyn myn siel ta klacht.
 Ik wit net hwet noch komme scil.....
 Mar 'k gean mei izerfêste wil.

En dript ek 't bloed út mannich woun',
 Ha'k folle leed al ûnderfoun,
 Noch fiel 'k my master fen my sels.

En strompelje ik, de foetten swier,
 It paed ûnwis, it ein sa fier,
 'k Bliuw, as ik falle mocht, net lizzen.

Hwent is it libben al in lêst,
 En winkt my sims de swiete rêst,
 Sa siik, sa wé fen alles.....
 Ik jow myn masterskip net oer.

Hwet foel, hwet briek, hwet stikken sloech,
 Hwet sonk, hwet stoar, to licht faek woech,
 Hwet stiel it heechste hwet ik hie,
 Ha 'k honger lijd for al hwet 'k die,
 Al moast ik gal en yettik priuwe,
 Noch bin ik master fen my sels.
 En master wol ik bliuwe.

XXVI.

WEZ' STIL, MYN HERT.

—

Wêz' stil, myn hert! by 't dôvjend fjûr,
 Dat iens yn flam fen ljeafdelok
 Heech oplôge en dat nou yn my
 Yn yeske wei wirdt. Hert, wêz stil!
 Meits myn bistan net kleurleas mei dyn klachten.
 Och, wêz' dochs stil myn hert, wêz' sterk!

Wêz' stil, myn hert, sjoch, ho de wrâld
 To pronkjen stiet yn maitiidstoai.
 Och, klei net langer oer hwet wier,
 En bring gjin wêmoed yn myn liet.
 Bidjêr de swietrook net fen 't bloeijend blomte,
 Dat ús opfleurje wol yn 't leed.

Wez' stil, myn hert! Safolle moais
 Biedt yet it libben: 't swiere wirk
 Oan 't better ik — for wiere kinst.
 Lit my net lije, om 't ik fen dy
 My liede liet. Lit ús yn 't lot birêste
 En net yn wanhoop ûndergean.

Wêz' stil, myn hert. For ivich leit
 Dat leed nou roerleas efter dy.
 Och, trilje net sa — jow dy del.
 Ik bid dy, bounzje net sa fel.
 Wêz' rêstich. Wol de lêste fonk net dôvje,
 Dy flau noch yn 'e yeske glimt.

—

XXVII.

ALLINNE.

Der is in paed yn myn tinken,
 Dat laet altyd, altyd werom;
 By dagen en nachten en aloan,
 Hwer det ik ek gean ef kom.

Drôf gean myn dagen nou hinne;
 De nachten wolle net foarby;
 Myn wêzen, dat ienkear sa libbe,
 Is treurich en nea ris mear blij.

Werom, werom nei it fanke,
 Dat ik sa ynlik ljeaf hawn ha.
 Yn wêmoed en mei triennen
 Myn iensum hert giet nei hjar ta.

Nea kin ik mear ris foarútsjên,
 Werom en altyd werom.
 Gjin rêst is my gind en gjin hope,
 Hwer det ik gean ef kom.

Swiere, stille libbensdagen,
 Sleauwe jierren yn 't forskiet,
 Neat as hertfortarrende echo's
 Fen in treurich ljeafdeliet.

Neat as mym'rjen oer 't forline,
 Uren, do 't ik ljeave ha;
 Nou allinne, hiel allinne
 Gean ik nei myn rêstplak ta.

XXVIII.

DE ALDFEINT.

Ik wit net hwet my sa swier leit,
 Ik wit net hwet my mankeart;
 Der giet in drôvens yn my om,
 Dy hat my it laitsjen forleard.

Ik kin net mear sjonge, gjin blierens
 Kin 'k nou langer fine yn 'e wrâld;
 Hwet ienkear blidens wekke yn my,
 Docht sear nou, ef lit my iiskâld.

It moai hat in waes nou fen wêrmoed,
 En 't boartsjen sels fen 'e bern,
 Dy 't bûten sa springe en djoeije,
 Ik kin der mar amper nei sjen.

De beammen yn bloei foar myn finster,
 Mei gouden jountiidsljocht der troch,
 In fûgelnêst twisken de tûken,
 It wekket wêrmoed, hwet ik sjoch.

De dagen, dy't ienkear sa fleagen,
 Gean swier en sleausum nou foarby.
 De nachten, dy 't ienkear my sterken,
 Se bringe gjin sliep mei for my.

De berntsjes boartsje op 'e bûrren,
 En maitiid makket alles blier;
 Mar ik, dy dêr sa yn meilibje koe,
 Wird drôver jier op jier.

XXIX.

OAN MYN FIOELE.

Myn dei fen sjongen is foarby:
 Ien for ien dyn snaren britsen;
 Nou leist' ûnder 't stof biditsen
 Fen ivich stille mimerij.

O, ús tiden wierne fleurich;
 Hoop en ljeafde songen heech.
 Mar de striid wier ús to dreech,
 En wy swije — stil en treurich.

Sûnder dyn sang moat ik nou gean,
 En myn wirge foetten rinne,
 Oer de bleke jierren hinne,
 Stil nei d' ein fen myn bistan.

Us sang is oer, hwet ha fol fjûr
 Us toanen eren klonken.
 Mar djip yn wêmoeds nacht forsonken
 Leit nou ús liet — ús sang is oer.

XXX.

SA STOAR DE DEI.

Sa stil laei de spegel fen de greate mar,
 As 'n iens'ne Fryske simmerpoel,
 Hwer, yn jountiids lêste sinneblinken,
 It westergoud oerhinne foel.

Wy sieten stil en hien' de wrâld forgotten;
 Myn brune fûst laei yn hjar blanke hân;
 En yn ús herte song in sang fen ljeafde —
 Nea wier de joune moaijer oan it strân.

It goudljocht waerd sa dreamich bleekjend wei...
 Hjar holke smûkjes tsjin myn skouder laei.

Sa stoar de moaije simmerdei.

XXXI.

SJONG IT NOCH IENKEAR.

Oan Mr. P. J. Troelstra.

Sjong it noch ienkear, myn fanke,
It liet fen de silveren mar.
Ik plichte sa graech it to hearren
Fen dy: „Dêr naemst' dou my for kar.”

Ja, lyk as de wyn oer it wetter,
Ek de dream fen ús libben forgong;
Mar ús ljeafde, as 't ljocht fen de sinne,
Wier ek eltse dei nij en jong.

Roer sêft mei dyn fingers de toetsen,
En sjong wer dy sangen, sa swiid,
Us libben dat giet wol hinne,
Mar ús ljeafde dy wit fen gjin tiid.

To, spylje 't wer lyk as foarhinne
Det yetris dyn stimme my boeit:
„Tinkstou yet oan dat stille fjild,
Mei blommen wyld bigroeid?”

Sjong it noch ienkear, myn fanke.
It klinkt my yn d'earen sa swiet,
Bring my werom nei de foartiid
Op de klanken fen dyn liet.

Och to, lit my efkes wer toevje
Yn de joun, oan de mar, by dy.
Us ljeafde, en dat moaije sankje,
Hja binne dochs altyd wer nij.

XXXII.

WIDZESANG.

Sa wyld en hongrich de rouwe nachtwyn kleit,
Hwet binn' der in stoarmen oer 't hûs al waeid.
Sliep, myn ljeaf famke, sliep!

Troch stoarm en ûnwaer dyn heite libben gie,
Wol faek wier hy delsein en wist gjin rie.
Sliep, myn ljeaf famke, sliep!

Ja, faek is 't needlot wol oer ús drompel tein,
O, faek hat de wolf foar ús doar wol lein.
Sliep, myn ljeaf famke, sliep!

De dea naem ien mei, ús heit dy reisge ek wei. —
De wyn beart noch lûder mei near geklei.
Stil, myn eilamke sliep!

To jow dy del nou en slút dyn eachjes gau.
De hjerstwyn dy klaget, it waer is rou.
Sliep, myn ljeaf berntsje, sliep!

XXXIII.

JOUNTIID.

Yn it Westen dûkt de sinne,
Goudkleur kliuwt heech oan 'e loft.
'k Sit allinne yn 'e joun;
Rêst komt oer de stille groun.

Hark de yntsjes yn de stilte;
Sjoch, ús doarpke dauwet wei;
Ljeafde dreamt nou oer it lân,
Stil en fredich is 't oan 't strân.

Nacht saeit del yn djippe stilte,
Spriedt hjar wjukken leger del.
Heimich stil is 't nou rounom
Ljeafde, greate ljeafde, kom!

XXXIV.

SANGEN.

As yn it stille fen de joun
Swijend de dei to rêste giet,
Den hear ik yn dy stilte
In fredeliet, nuver swiet.

As de nacht mei stjergeflonker
Delsaeit oer d'ierd' yn fromme pracht,
Den hear ik in sang fen bilofte,
Heim'ge lûden, wûnder sacht.

En as den de dei op nij wer komt
Yn moarntiids gouden fonkeltoai,
Den hear ik sangen fen wille
En libben, godlik moai.

XXXV.

OFSKIE FEN 'E SIMMER.

Hjerstwyn blaest wer troch de beammen,
 Ut it kâlde West fendinne.
 Rein dy klettert sa swiersettich
 Oer it blêdde-deakleed hinne.

Joun falt swart en leech oer d'ierde. —
 De wetterwyn syn kleigesang
 Troch de spoekrich keale tûken
 Makket my hûvrich, stil en bang. —

Hwet kaem de simmer bliid en swiet
 Op skouders fen de maitiid oan.
 Yet rûk ik de wylde blommen,
 'k Hear yet der fûgels blide toan.

't Wirdt ûnwennich om my hinne,
 En myn hert is siik en bang
 By it rûzen fen de iiswyn —
 Lêst-simmers-ljeafde deadesang.

XXXVI.

JOUN.

't Is skimerjoun, de skaden wirde lang;
De nacht komt oan op stjerrend kleurgesang;
't Is stil yn 't wâld, de beammen wirde wei;
Yn ieuwe-dream sonk wer op nij in dei.

Nou yn myn hert, dat swiet it libben foun,
Komt frede mei de stille joun.
En lyk as 't hjoed yn sang to rêste giet,
Njunt' ek myn hert in gouden ôfskiedsliet.

Farwol dou moaije, swiete libbensdei!
Farwol ek frjeonen, dy't ik mette op myn wei.
Striid, dream en idealen fen alear,
Farwol, farwol, al docht my 't skieden sear.

In tiidsje yet fen gouden jountiidsljocht,
Dat oer de wrâld in fromme frede brocht;
Hark! oer de brêge fen de skimerjoun
Slûpt sêft de nacht en flijt him oer de groun.

De stilte flústert yn myn siel: foarby!
Dy dei is fen syn bân'n'ge drokten frij.
Nacht falt, myn each wirdt swier, de sânman komt.
Ho swiet is 't skieden, as al 't lûd forstomm't.

't Is nacht, de stjerren sulv'rje it donker blau.
De dei wier koart, de joune kaem to gau.
Dochs swiet, ynswiet wier 't koar fen myn bistean.
Farwol, farwol, lit ús nei hûs ta gean.

XXXVII.

SWIER WAER.

It wyntsje rêst, de loft komt op.
It tsjuster leit swier oer 't rounom,
De fjilden dreame, 't blomke sliept,
It beamt forweegt net, 't lûd is stom.

In striel siigsaget troch de loft
En ljochtet alles efkes oer.
In sterker striel sjit troch it swirk,
De tonger rattelt nei syn fjûr.

Wyld fljugge flitsen elkoar nei
En tonger beart dêr efteroan.
God Thor is warber, d' ierde dreunt
Fiel nou dyn lytsens, minskesoan.

XXXVIII.

IT STJERREN FEN DE DEI.

De dei wier al hast skjin to'n ein,
 De sinne dweste al hjar fjûr
 Yn 't midden fen de greate poel;
 En hwet fen 't flamjend goud ontkaem,
 Kleurde de loft mei bloedkraelread
 En boarre djippe grotten yn de wite wolkjes wei.
 De fjûrbol sonk — it Westen blonk
 Yn gouden simmerjountiidspronk.

— — — — —
 En hiel it wâld wier 'n tsjerke, from en stil,
 Ja, d' yntsjes songen 't jountiidslof;
 Mar hwa dat lûd ken, wit hwet stilte seit
 En 't dreamen fen de beammen, tsjin de nacht,
 As 't hert yen sear docht om de pracht,
 En 't iv'ge flústert fen ús koart bistan.

— — — — —
 De dichter roerleas siet, mar wurden foun er net.
 Sa'n muzikale stilte, mei sa'n kleurepracht:
 Bloedread, goudblau, mei wetterbleek boskgrien
 En wolkenwyt, hy winske't him for d'útfeart fen
syn siel.
 Sa'n joun fen ljeafde, sa'n sêftsliepende nacht,
 For d'iv'ge rêst; —
 In ûnbistimd forlangen fieldde 'r yn syn hert.

XXXIX.

SIMMERJOUN.

In lêste glimke en 't sintsje sinkt
Fier yn it Westen wei;
De fûgels njuntsje, op wei nei hûs,
In ôfskie oan 'e dei.

De wyn giet lizzen, dreamich leit
It lân wiidút sa stil;
En skimer nimt de kleuren wei,
Nou 't alles rêste scil.

De dauwe sinkt oer 't toarstich fjild,
Dêr 't moantsje ljocht oer geat.
En yn ús sprekt in stimme lûd
Fen ljeafde, ûneindich great.

XL.

IERLAN.

(Ta eare fen Terence Mc. Sweeny, marteler for de
saek fen Ierlân).

Oan Mr. Peter Golden.

Ieuwen lang yn boeijen sletten,
Utsûgd, ôfbeund ta de dead,
Skandlik al weroan bitwongen,
Nou mei laster, den mei lead.

Earm en ûnontwikkle hâlden,
Waerd hjar 't slavejok oplein,
En it rjucht hjarsels to wêzen
Waerd it earne folk ontsein.

Mar dochs bleau syn kriich bihâlden:
Ien fen siel en ien fen sin,
Scil hjar neat ef nimmen keare,
Salang hja ienriedich binn'.

't Rjucht, ienkear hjarsels to wêzen,
Dat rjucht jildt hjar felle striid,
Frij as folk, nei eigen wetten,
Wis, dat wirdt it meidertiid.

Lange jierren hat it suchte
Under 't jok fen slavernij;
Yn syn herte bleau de hope:
Ienkear wirde wy wer frij.

Ien fen sin yn 't hillich stribjen
For de frijheid ieuwen lang,
Is syn krêft yn 't lijen woechsen:
Ienkear klinkt syn frijheidssang.

'k Sjuch syn flagge frijút waeijen,
Lâns it hiele Ierske strân,
Wer him sels, yn al syn gloarje,
Wirdt for altyd 't Ierske lân.

DE ZWERVER

NAJAAR.

Zoo droevig ruischen de boomen,
Zoo koud is de guurwestewind,
Zoo stil is het hier langs de zoomen,
Waar het eenzame woud begint.

Ver over het zand en de heide,
Zie 'k ginder het kruis eener kerk,
En daar op de vale weide,
Een landman nog laat aan het werk.

Een vrouwtje, oud al van jaren,
Zoekt sprokkelhout in het bosch,
Waar onlangs de bloem en de varen
Nog prijken in zomerschen dos.

En eenzaam loop ik te droomen,
Hoe toch wel het leven vliedt. —
Zoo droevig ruischt door de boomen
Het stervende najaarslied.

II.

HOOP.

Vast vertrouwen op de toekomst
 Doet ons blij door 't leven gaan;
 En met hoop als onze leidsvrouw
 Binden wij den strijd hier aan.

Zonder hoop is 't zonlicht duister,
 Zonder hoop de toekomst zwart.
 Zonder hoop is 't leven donker,
 Zonder hoop, versaagt ons hart.

Wilt gij goed doen hier op aarde,
 Geef hem hoop, die, moe van geest,
 Worstelt in den strijd des levens,
 Wanklend voortgaat, en bevreesd

Op den weg naar 't verre voortsliipt. —
 Door woord, door daad, door liefdesmacht
 Wees gij zijn helper en zijn leidsman,
 Zijn ster der hoop in donk'ren nacht.

III.

DE TOEKOMST.

De toekomst is het land der jeugd,
 Waarin alle bloemen bloeien,
 Waarin alle vruchten groeien,
Van roem, van hoop, van zoete vreugd.

Daar bouwen wij een hoog kasteel,
 Daar zijn wij held en kunstenaar,
 Daar woont een vriendschap wonderbaar,
Daar valt ons eer en roem ten deel.

Daar is geen zorg, geen kommer meer,
 Daar — in het land van zonneschijn,
 Daar is geen ziekte en geen pijn,
Daar — daar woont liefde, zoet en teer.

Daar bouwen wij met ons verstand
 Aan monumenten, torenhoog,
 Van eer van roem en krachtsbetoog,
Daar, in het schoone toekomstland.

Daar zoeken en daar vinden wij
 De volle waarde van het leven;
 Daar in die schoone dreven
Wordt eerst ons leven vol en vrij.

IV.

WAAR DE WEG OPHOUDT EN HET
PAD BEGINT.

Waar de weg ophoudt en het pad begint,
't Geboomt mijn paraplu, mijn bed de grond,
Daar troosten mij: de koele morgendauw,
Der voog'len zang, het heete middaguur,
Het vroom gebed van stillen avondstond,
De vredevolle nacht, de sterrenpracht,
Het peinzend zoete maanlicht van omhoog,
De diepe stilte, waar mijn ziel mee spreekt,
Gods eigen glorie, die mijn harte weekt
En weer mijn moede ziel zich zelve maakt
Door lust en kracht, die vrijheid in mij kweekt.

Waar de weg ophoudt en het pad begint,
Daar weet ik, dat mijn ziel weer rust en vrede vindt.

V.

DE MEESTER BOUWER.

Elk man is de meester-bouwer
Van zijn eigen innerlijk zelf,
Zijn huis mag laag van zold'ring zijn,
Of wel ruim met hoog gewelf.

Zooals het zaad, dat uitgestrooid,
Te zijner tijd ontspruit,
Zoo volgt op 't denken steeds de daad,
Die 't in zijn kiem besluit.

Zoo wordt des menschen zielegrond
Een toovertuin vol pracht,
Of wel een woeste wildernis,
Met onheilskruid bevracht.

Zoo bouwt hij zich voor 't leven op,
Al naar zijn innerlijk zijn:
Een huis voor d'eeuwigheid bestand,
Of wel een huis van schijn.

VI.

VRIENDSCHAP.

Wat deert het, als de dagen moeizaam zijn,
En heel mijn aardsche strijd een zwaar geding,
Zoolang ik rusten mag — zoo nu en dan.
Te midden van een trouwen vriendenkring.

O, dank! voor een lach en een stevige hand;
Voor een welgemeend woord van hulp en raad
Van een vriend, die mij in mijn vreugd en mijn zorg
Met een vriends begrijpen verstaat.

O dank! voor een slag op mijn moeden rug,
Als zwaar mij het wicht van het leven drukt;
En voor een hartelijk: „kerel houd moed!”
Als 't noodlot mij bijna de hoop ontrukkt.

O dank! voor een vriend, die mij raden durft,
Als de hand van den wegwijzer mijn oog ontgaat.
Voor een vriend, die, wetend mijne schuld,
In d' ure van zwakheid mij niet verlaat.

De vriendschap is de bloementuin
In 't rijk van ons geestelijk land.
Hoe kleurloos zou wel het leven zijn
Bij 't gemis van een vriendschapsband.

VII.

EEN LACH EN EEN TRAAN.

Het beste, wat het leven ons kan geven,
Dat is een lach die opwelt uit de bron
Van vriendschap, liefde en trouw in 't leven,
Die blinkt als dauw in 't licht der morgenzon.

Wie, op den ruwen weg van 't leven,
Den broeder, die daar viel, weer hielp om op te staan
En vallend zelf, weer rees tot grooter sterkte,
Hij voert de wereld in volmaaktheid aan.

Die 't liefdewerk geput heeft uit de bronwel
Van eigen leven, en aan and'ren geeft
Wat eigenzelf verloor, hij is de vriend, de dierb're,
Die bij wie hem ontmoett', in 't dankbaar harte leeft.

Wie veel gelachen heeft in 't leven;
En blij van z'n trouw hier zijn plicht steeds deed.
Aan al wat leeft het beste heeft gegeven,
Hij heeft zijn dag in dienst van God besteed.

VIII.

SCHEPPINGSKRACHT.

Al wat de schoone kunst ons biedt.
En hart en zinnen kan bekoren,
Wordt door de macht tot scheppen in den mensch,
Door 't inventief verstand geboren.

Wat uit de velen een genie verwekt,
Wordt door het leven zelve aangebracht;
De zucht naar 't schoone en naar 't edele
Brengt lijden mee — en door zijn foltring kracht.

Wie naar geen schoone melodieën zucht,
Zal nimmer hare tonen komponeeren.
Wie van geen zorg en van geen kommer weet,
Zal ook nooit hoog geluk begeeren.

Wie nooit hier armoe en geen honger leed,
Hij zal ook nooit naar welvaart sterk verlangen.
Wie van geen zielestrijd en van geen twijfel weet,
Hem blijven vreemd des geestes schoone gangen.

Maar hij, die met een hongerziel geboren,
Het leven meet, en steeds naar hooger streeft,
Hem is de strijd der zielen uitverkoren,
Die schoonheid geeft, voor leed, aan al wat leeft.

En hij die al het leed der wereld weet en ziet,
 En in zijn ziel gevoelt zijn diepe sporen
 Hij voelt een drang tot uiting van zijn smart:
 De dichter in ons wordt uit leed geboren.

Zoo voert de strijd tot sterker krachten aan.
 En leed brengt goedheid, onrust kalmte voort.
 Het is de tegenspoed in 't leven,
 Die onzen geest tot hooger dingen spoort.

Zoo wordt al 't mooi in vuur van smart geboren,
 Door innerlijke kracht, die zich ten goede wreekt.
 Het diep gevoeld gemis is het begin der schepping
 En 't lijden is het, dat de schoonheid kweekt.

Zoo is de zucht naar kunst het embryo der ziel,
 Die stijgt naar 't Eden — lang verloren,
 En zoekend weer haar vleug'len spreidt
 Naar 't rijk van God — haar uitverkoren.

Zoo zal het leed, het zware juk der jaren —
 Ten zegen eens van heel het menschedom zijn.
 En alle schoonheid, uit het leed geboren,
 Rijpen in 't licht van eeuw'gen zonneschijn.

IX.

SCHOONHEID.

Een man van smaak, dat is de man,
Die 't schoon van alle dingen ziet,
En met zijn hart en al zijn zinnen
Van 't mooie leert, en 't ook geniet.

Ware schoonheid is drievuldig;
Werkt op hart en geest en ziel:
Zachtheid, wetenschap, vertrouwen
Vormen schoonheids draaiend wiel.

Schoonheid niet alleen te voelen,
Maar te vatten met verstand,
Zoo de zielewoon te vullen,
Hart en hoofd in nauw verband,

Ziedaar 't hooge doel des kunstenaars:
Waar en rein genot der zinnen,
Door oefening, geduld en werk,
Langzaam, maar gestaag te winnen.

't Is schoonheid, waar men van geniet,
Als 't hart het voelt, en 't oog het ziet.

X.

DE WANDELAAR.

Ik heb gewandeld heel mijn leven,
Bij dag, bij nacht, bij storm en zonneschijn,
Door woest gebergt, door bosch en groene weide,
En over 't heete zand der eenzame woestijn.

Ik heb gehoopt in 't schoon der morgenuren;
Ik heb gedroomd in 't stille van den nacht;
Ik heb gewerkt in brand van heete zonne,
Vervulling van mijn schoonheidsdroom gewacht.

Ik heb mijn hersenen gepijnigd,
Wat goed en kwaad was, recht en plicht;
'k Heb met het duister in mijn ziel geworsteld,
Gebeden vaak om licht — meer licht.

Ik heb het zoet gekend der minne,
'k Heb lief gehad en veel geleên.
Getwijfeld vaak aan al wat schoon is,
'k Heb hard gewerkt, — en meer gestreên.

Ik heb van zee tot zee gezworven,
Ik heb gereisd in 't ver, vreemd land
Nu zit ik in het avonddonker
Aan 't eenzaam stille Westerstrand.

't Schip mijner ziel komt aangestevend,
 Het legt zijn sloep reeds overboord;
 Een wijle nog, en mijne ziele
 Aanvaardt de reis naar 't verre oord.

Ik laat met bloedend hart mijn vrienden achter;
 Den strijd, dien 'k niet volstrijden mocht;
 En d' onvolkomenheid van alle dingen,
 Naar wier volkomenheid ik immer rustloos zocht.

Ik laat voor 't laatst mijn blik nog glijden,
 Met diepen weemoed, vochtig oog,
 Over het land, mijn hart zoo lief geworden
 Door leed en strijd, waarin mijn kracht zich boog.

'k Wil nu een wijle nog gedenken
 De wegen van mijn levensland;
 Een zucht, een wensch, een stille bede.....
 Mijn laatste uur aan 't aardsche strand.

Het gouden licht zinkt in de kimmen;
 Op stille reë het schip reeds wacht;
 Mijn ziel is reisklaar. . . . 'k hoor den schipper:
 „Maak klaar, wij zeilen nog deez' nacht.”

Zoo zal ik spoedig 't strand verlaten,
 Het land, dat ik zoo lief eens had,
 De vrienden, mij zoo na geworden,
 Ofschoon ik lang reeds wist het einde van mijn pad.

Mijn wandellust, eens zoo vol vreugde,
Mijn hoop eens hoog en zonder einde groot,
Zij daalde met het zinken mijner zonne,
Waar onder moede voeten mij de kracht ontvlood.

'k Ben moe, zoo moe . . . en zie, het bootje nadert . . .
Toch voel 'k me sterk voor d'overzeesche reis,
Waar mijne ziele rust wacht na het strijden,
Mijn moede, onbegrepen hart, zijn paradijs.

Vaarwel! groot wonder van het leven!
O, zoete min, o tranen van geweene!
Nog éénen blik op wat zoo teer ik minde.
Vaarwel! ik ga naar 't oord van stillen vrede heen.

XI.

STUUR GIJ HET SCHIP.

Trots stuurde eens mijn schip over 's levens zeeën heen,
Trots brak het roer — nu dwaal ik hulp'loos en alleen —
De nacht is donker, en de sterren schijnen niet —
Stuur Gij het schip, die mij hier roerloos dwalen ziet.

Mijn hart is gebroken — mijn geest is droef van wee,
Mijn bange ziel haakt naar de veil'ge rêe;
Haar kracht en moed, haar stille hoop van eigen werk,
Brak door de ruwe levensstormen, haar te sterk.
Stuur Gij het schip, o neem het wrakke roer in hand,
En leid mij door het duister naar uw groene land!
Het zeilen over levenszee is nu mijn lust niet meer.
Slechts één gedachte, ééne bée: Leid m' in uw haven weer.

XII.

AAN MIJN GELIEFDE.

—

I.

Ik weet niet, of ge mijn stemme hoort,
Daar in het verre Gods-eigen oord.

Toch kan ik het roepen om u niet laten,
Al weet ik ook, dat het mij niet kan baten.

Het denken aan u vervult mijn leven;
Uw beeld blijft altijd voor mij zweven.

Ik zie uw beeld in 't opgaan van de zon:
Gij immers waart mijn levensbron.

Ik hoor uw stem in 't drupp'len van den regen:
Gij waart mijn dorre land ten zegen.

O, lief, mijn ziel is zoo eenzaam verloren,
Niets kan in het leven mij meer bekoren.

Gij kwaamt zoo dicht, zoo na in mijn leven,
Uw ziel heeft zich sterk in de mijne geweven

Mijn nachten zijn zoo stil — zoo lang,
Het donker maakt er mijn hart zoo bang.

De dagen klagen en vallen zoo zwaar,
En d'uren, zij wegen als jaar op jaar.

De boomen droomen, en roepen om u —
Ik was zoo gelukkig, maar nu, och nu...

Voor mijn droef hart is de wereld niets meer.
Al wat schoon is, en vroolijk, en leeft, doet zeer.

Alleen mijn nooddrift leeft in het heden,
Mijn hart is met u — in 't ver verleden.

De toekomst grijnst mij zoo somber aan,
Ik kan haast mijn pad niet verder gaan.

O, kom weer terug, o zon van mijn leven!
Of roep mij bij u — naar uw verre dreven.

II.

Als eens de dag niet meer in 't bleeke Oosten rijst,
En ook de zon niet meer in 't gouden West verzinkt,
De maan haar loop vergeet en starren niet meer schijnen,
Als mensch en dier en bloem en plant van d'aard ver-
dwijnen.

Het water van de zee niet meer ruischt aan het strand,
Dan is nog heel mijn hart, mijn lief, aan u verpand.

Als dag en nacht eenmaal niet meer te kennen zijn,
En land en zee, en licht vergaan in eeuwigheid,
Als heel deez' aard in 't eind in 't niet verzonken is,
Alleen voor wie haar schiep een nagedachtenis.
Als alles eenmaal weer door 't vuur zal zijn verslonden,
Dan blijft nog mijn trouw hart aan 't uwe vast verbonden.

Als eenmaal alles weer vergaan zal op Zijn wenken,
Dan zal ik, liefste mijn, nog altijd aan u denken.

XII.

„IN MIJN VADERS HUIS ZIJN VELE
WONINGEN”.

O, droeve, afgematte ziel,
Die sluipt in donk're schaduw heen,
Nacht in d'oogen, neergebogen,
Gansch verlaten en alleen.

'k Reik u mijn hand door alle tijden;
Ik ben uw broeder in geweên.
Uw wanhoopskreet, dat is mijn leed.
Gij zijt verlaten noch alleen.

Ik hield mijn plaats door smartejaren,
Schoon dood mij ook begeerlijk scheen.
Zwaar gestreden — zwaar geleden,
Tot hulp voor u leef ik alleen.

Ruk uit o ziel de rotte kanker,
Kruip uit uw donker zondekrot.
Eens begonnen — vast gewonnen
Uw reiner, schooner levenslot.

Want er is licht, een schooner licht,
Waaraan geen schaduw is verbonden;
In zorg verloren, in leed geboren,
Wacht zielevrede u, ongeschonden.

In mijn vaders huis zijn vele woningen,
Rust in zijn schoone, groene land.
O, mijne broederzielen allen,
Die moede zijt, reikt mij uw hand.

Want ik sta, wachter in de nachten,
Mijn oog is open, hemelwijd,
Zwaar geleden, veel gestreden,
Roep mij tot hulp in uwen strijd.

XIV.

LIJDEN.

Waartoe is wel al 't lijden nut,
Dat ons het leven medebrengt,
Zoo 't niet de toekomst beter maakt,
Ons sterkt — en in ons vrede brengt?

Die met zijn naakte ziel, van allen schijn beroofd,
Den zwaren levensstrijd hier moedig heeft gestreden,
En vrede vond in 't eind — al schijnt zijn vuur gedoofd,
Een sterker beter mensch rees uit een droef verleden.

THE WANDERER

I.

THE GALLERIES OF MY HEART.

Along the corridor of years gone by
Above a stair, where time and mem'ry part,
Through rooms of quiet, halls that reach the sky,
There do I find the gall'ries of my heart.

Sometimes alone I seek and climb the stair,
And tip-toe through those silent rooms and halls
And enter in — my soul and I, to where
Fate hung life's pictures on those golden walls.

And there we walk and gaze on those we know,
Our loved and lost, yet seemingly so near;
Our hearts with prayers and tenderness o'erflow;
We bow our heads before those scenes so dear.

Then, silently, we leave and close the door,
Pledging anew our vows before we part,
And asking for God's blessing evermore,
On those within the gall'ries of my heart.

II.

ORGAN MUSIC.

I love to hear the organ play,
I love its vibrant tune,
It sings of God's pure sunshine,
And of His silver moon.

I love to soar on Music's wings,
And fare o'er land and sea,
And gather love, and wealth, and fame,
Her fairy gifts to me.

I love to have her carry me
Away, when joys are few,
To other lands, and other scenes,
Where life is good and true.

I love her voice to search me out
And whisper in my ear
The word my soul is longing for, —
The word I long to hear.

I love to hear the organ;
I could listen all the day;
I love to sail on Music's wings,
And dream my dreams — and pray.

III.

H O M E.

Home! o wondrous, magic word!
O word whose cadence thrills my soul!
Should I, in Heaven, hear thy name,
E'en there should I thy charms extoll.

The weary exile, sore opprest,
(I well, full well, can understand)
Who longs for home, and peace, and rest,
Oft finds the path — by his own hand.

Ah, home, sweet home! your arms invite;
Your spirit beckons from the door;
Alas! for me, thy wondrous light
Shall flood my pathway — nevermore.

IV.

TO MY VIOLIN.

How beautiful those days,
When you and I were young;
Sweet days of melody,
Of laughter and of song.

How faithful you have been
Through later lonesome years,
When youthful rhapsody
Changed to a song of tears.

You never lost your tune
Of perfect sympathy;
But soothe my aching heart,
With hymns of reverie.

How beautiful those days
Of love-hopes melody,
Which will return no more, —
No more to you and me.

V.

UPON THE HILL.

I dream of dreams I had in youth;
 I dream of days gone by;
 I dream of how things might have been;
 I dream — and wonder why.

It was that I could never make
 Those dreams of mine come true; —
 My simple dreams of happiness —
 A home, — some books — and you.

Yes, you, my love, who never yet
 Revealed yourself to me,
 Though I have waited long, long years
 For you — my life to be.

I did not wait in idleness,
 I sought you far and near,
 With all the hopes of youth and strength,
 More faithful ev'ry year.

And now my hair has grayed a bit, —
 I stand upon the hill,
 And, looking back, — and looking forth
 Dear love — I seek you still.

VI.

IN THE TRAIN.

When I hear the train a - mourning,
 Throbbing in the still of night,
 When I feel the easy rythm
 Of her gliding, forceful flight.

When I gaze without the window
 O'er the landscape rushing by,
 When I see the gleaming lanterns
 In the black vault of the sky.

When this demon of mad fury,
 This insensate, fiery steed
 Goes careening down the valley
 With increasing, madd'ning speed.

Then it is my soul starts dreaming, —
 Distance—time—eternity —
 Am I speeding far, or nearer?
 Am I, — was I, — shall I be?

Then it is a weary sadness
 Compasses the soul of me,
 And I ponder — all unknowing,
 Where, and what, the end will be.

VII.

THE LIGHTHOUSE.

I know the light, that mute, still thing,
That wards death from the sea.
I know her eyes, that turn and swing,
And wink so oft at me.

Ah! once I loved to gaze her way,
When, in the still of night,
The sea lay there, — a silver tray
Brimming with soft moonlight.

Those nights were still when she and I
Were wont to watch her there;
Her beams athwart the evening sky,
The sea her watchful care.

'Twas then heart spoke to heart, and peace
Lay dreaming o'er the tide.
Alas! this love! how could it cease,
That should for aye abide!

I know the light — the variant light,
That winks at sea and shore.
Ah me! it can not pierce the night
That shrouds me evermore.

VIII.

TO MY SWEETHEART.

I.

In mellow tones of purest gold
In dreams, dear heart, your name was told
 To me last night, a name, ah love,
More beautiful and tender bright
Than stars that shine in summer night
 From God's own heaven above.

And now I whisper soft all day
That name, that will be mine for aye,
 To sing in lonely hours.
For never was a sweeter song
Than this I'm chanting all day long —
 Your name — Queen of the Flowers.

IX.

TO MY SWEETHEART.

II.

Away from this beehive that men call a town,
We'll build us a home on the flower-spangled down;
All the traffic and noise we'll forget as a dream,
And for subway we'll choose a soft purling stream.

Just a home, a wee home, built for you and for me,
Where through years filled with brightness, this picture
we'll see;
Our own little children, with hand clasped in hand,
Will race home to us o'er the green pasture land.

"Twill be home — where no man can discharge me at will,
And drive me to walk the street, hungry and ill,
Like an outcast, decrepit, disheartened, forlorn,
With a curse on my lips for the day I was born.

A home where the sun will awake me at morn;
Where I'll punch the time clock in my own field of corn.
And when, in the twilight, as homeward I plod,
I'll know I'm my *own man* — a true son of God.

A home a wee home, just for you and me,
Dear Sweetheart, so soon my own loved wife to be.
So come, let us leave this mad treadmill called town,
And find our real home on that flower-spangled down.

X.

MEMORIES.

Where have I seen that sky before,
That pale blue color, sharp and clear?
At home, in town, on mount, or shore,
In east or west, or south, or here,
Where have I seen that sky before?

Where have I seen this rare blue sky?
Inland, at sea, at noon or night;
In springtime of some year gone by,
In valley or on mountain height,
Where have I seen this clear blue sky?

Ah, well I know both time and place
Where I have seen the skies so clear.
'Twas when I gazed into your face
One glorious morn of yesteryear.
Do you remember, Sweetheart, dear?

XI.

ON THE ROCK RIVER.

A sky of blue, the moon aloft,
The trees asleep on the shore;
The crickets sing a ceaseless song
From Nature's book of golden lore.

The silent night, a prayer book
Of love eternal, peace, and rest,
Lies open here, and speaks aloud
Of God's great beauty, unsurpassed.

XII.

SUMMER EVENING.

The sun sinks with a tired smile,
In the lone, far west.
The birds are singing, homeward bound,
Homeward to their nest.

The wind grows quiet with the spell
Of dreamy reverie,
As o'er the bridge of twilight gray
The brighter colors flee.

The dew spreads o'er the thirsty fields,
And Luna smiles above;
And He is there — the great I AM, —
The omnipresent LOVE.

XIII.

GOD'S OWN VOICE.

When the long, long day is over,
And my soul faints, — labor spent,
It is then I long for music,
For its message, heaven sent.

Chords of beauty, strains of longing,
Dreams of love and future days,
Boyhood visions, long forgotten,
Steal again from memory's haze.

Crimson roses, white, white lilies,
Gem the valleys of my heart;
Golden dreams — youth's proud ambitions, —
Hopes that love and faith impart.

Twilight colors, evening shadows,
Nights of longing and despair;
Days of peace, and days of sorrow,
All lie softly buried there.

Only music can re-open
Vistas of the long ago;
God's own voice now bids me enter
On the wings of music low.

XIV.

AUTUMN EVENING.

The pale west gleams in golden gray;
A smile from o'er the distant hill
Illumes the scene of dying leaves
That lie about me, still — so still.

Twilight comes on dreamy wings,
Stealing o'er the woods and me;
From afar the Angelus
Calls my soul to reverie.

Day is done. A thousand stars
Sprinkle all the vault above,
Whispering to my weary heart,
God is mercy! God is Love!

XV.

MY PRAYER.

O God, give me the strength to do
As Thou wouldst have me. Lead me through
The darkness into light. To Thee
My soul clings 'til I cease to be.

Ope Thou mine eyes, that I may see
Thy beauties that encompass me.
When life's deep gloom makes dark my way,
Smile Thou on me, and it is day.

Make me to work alone for Thee,
'Til from earth's labors I am free;
And then, ah! let thy saving grace
Prepare for me in Heaven a place.

I ask no more, nor want I less
That I may grow in righteousness;
That from Thy bounty, Thou wilt feed
My famished soul in its dire need.

That peace may reign, — that faith may shine
By virtue of Thy love divine;
And then, when life for me is o'er,
I pray Thee, call me to Thy shore.

XVI.

JUDGE NOT.

Judge not my words, nor judge my ev'ry deed;
No man can always make a perfect score.
I made a song from out a sea of sorrow,
And, high above its melody, on storm-swept shore
I sang its melody, unknowing if tomorrow
The sun might shine again — or nevermore.

Judge not my life for every reckoning,
Nor e'en mistakes, tho fatal they may be.
To him who shipwrecks, credit should be given
That he has dared to face the unknown sea;
And, tempest tossed, be by its rude waves driven,
Far from the course of his true destiny.

Through fearsome night of storm and spitting gale,
I hold the wheel, and steer with hope and faith,
'Til, in God's quiet harbor I furl sail,
And find sweet rest within His golden gate.

XVII.

F A I T H.

O Faith, leave thou me not alone
As life's dark clouds pass by,
And all my stars of love and hope
Have vanished from the sky.

Adrift upon the sea of life —
Ah, Faith! you're tott'ring in my soul,
While, without hope as guiding star,
My frail bark sails without a goal.

The night is dark, the waves roll high;
No light to guide me from above.
O Faith, light thou this Stygian night,
Bring back thy sisters — Hope and Love.

XVIII.

SO HAVE I LIVED.

So have I lived, so let me die,
Sometimes sad and sometimes glad,
Yet strong in faith, with hopes kept high.
Sometimes a tear, but always cheer
For friends and lonely passers-by.
Never at ease, yet, sure of peace.
So have I lived. — so let me die.

XIX.

ON THE BEACH.

The waves are rolling lazily
Upon the sandy shore.
The wind has ceased her rhapsody
And quiet reigns once more.

The sea gulls soar and rise and dip
Into the shimm'ring sea,
Afar the white sails of a ship
So softly beckon me.

About my feet the children play;
The world is passing by.
It makes me think of yesterday
When life pulsed full and high.

When my one prayer was, „Let me live
And help the world along
To better deeds, and let me give
Unstinted, of my song.”

But day has passed. The setting sun
Makes way for hov'ring night.
The joyous day has had its run; —
How sad its dying light!

XX.

MEMORIES.

(Ruth).

She was like springtime, — debonaire,
A flower of beauty, young and fair.
Oh, she was winsome in her way,
Like zephyrs in the month of May.

Her walk, her talk, her hair, her face,
Was full of charm, and full of grace.
Like sunshine on a wintry day
Did laughter o'er her features play.

Her rosy cheeks, her smiling eyes,
Shone brighter than the summer skies;
And with her joyous lilting song.
She made us happy all day long.

XXI.

ABIDE WITH ME.

Abide with me, o Lord, abide with me
Lest in a gloom of sadness I should lose
Thy guiding light, and, losing it, might choose
The path in life that leads away from Thee.

Abide with me, o Lord, abide with me;
Lest all this weight of grief my soul must bear,
Shall plunge me into darkness and despair,
Wherein no gleam of love nor hope shall be.

Abide with me, o Lord, my Shepherd be,
For I am sorrow laden, and the night
Of mental darkness dims for me Thy light.
O Lord, lead Thou my way. Abide with me.

XXII.

TO MY LOVE.

I now live in the shadows,
 The cold, the sleet, the rain.
 Come, my beloved, and lift my soul
 To face the sun again.

XIII.

MORNING.

The morning dew, the pale blue sky,
 The chilly air — my dog and I.
 The trees take form — mist melts away,
 A soaring lark — another day.

XXIV.

AT THE PINES.

Far from the noise of worldly conflict,
 Far from the busy, madd'ning crowds,
 You stand serene, and calm, and stately,
 Worshipping God in the sun and the clouds.

XXV.

MY PRAYER.

When I shall have paid for the full of my voyage,
 When my powers decline, and I'm needed no more,
 When it can be said life was worth the beginning,
 Ah, harbor my bark, then, and take me ashore.

XXVI.

A TRIBUTE.

(In Honor of Dr. G. P. Gill).

Death came so quick, and came so soon
On its appointed God-sent quest,
Calling you at busy noon
To His own abode of rest!
Oh, while our loss your gain may be,
Replace naught can your sympathy.

Gonfalonier of chivalry,
Elect of man in servitude,
Oh, might my pen more fittingly
Render due homage as I would!
Grief well may silence praise, or song
Elegiac, while memories throng.

Peerless in your walk of life,
Always kind and full of cheer,
True of heart in fun and strife,
Rendering help to far and near —
Inscrolled upon the heart that pleads,
Comes first your sweet and valiant soul,
Knight of such noble life and deeds.

God grant that at some future day,
In His high heaven beyond this plain,
Love may reveal the blessed way
Leading where we shall meet again.

YNHALD

DE SWALKER.

	bls.
I. Lânforhúzer	7
II. Oertinkings om fierrens	8
III. Dy 't efterbleau	9
IV. Hwer scil ik stjerre?	11
V. Oan it Michigan Lake	12
VI. Forstoarn?	13
VII. De klok	14
VIII. Tiid	15
IX. Op 'e libbens-sé	16
X. Hopeleas leed	17
XI. Lied my, o ljocht!	18
XII. Deadslangstme	19
XIII. Do frege 'k Him	20
XIV. In lang forline dream	22
XV. Us libbensreis	23
XVI. It libben en ik	24
XVII. By it skieden	26
XVIII. It krús	28
XIX. Den	29
XX. Forjit	30
XXI. Frede	31
XXII. Fierder	33
XXIII. Jonkheidsdreamen	34
XXIV. Libben-striid	35
XXV. Master	36
XXVI. Wêz' stil, myn hert	37
XXVII. Allinne	38
XXVIII. De âldfeint	39

XXIX.	Oan myn fioele	40
XXX.	Sa stoar de dei.	41
XXXI.	Sjong it noch ienkear	42
XXXII.	Widzesang	43
XXXIII.	Jountiid	44
XXXIV.	Sangen	45
XXXV.	Ofskie fen 'e simmer	46
XXXVI.	Joun	47
XXXVII.	Swier waer	48
XXXVIII.	It stjerren fen 'e dei	49
XXXIX.	Simmerjoun	50
XL.	Ierlân	51

DE ZWERVER.

I.	Najaar	55
II.	Hoop	56
III.	De toekomst	57
IV.	Waar de weg ophoudt en het pad begint . .	58
V.	De Meester-Bouwer	59
VI.	Vriendschap	60
VII.	Een lach en een traan	61
VIII.	Scheppingsmacht	62
IX.	Schoonheid	64
X.	De wandelaar	65
XI.	Stuur Gij het schip	68
XII.	Aan mijn geliefde	69
XIII.	„In mijn Vaders huis zijn vele woningen” .	71
XIV.	Lijden	73

THE WANDERER.

I.	The galleries of my heart	77
II.	Organ Music	78
III.	Home	79
IV.	To my violin	80
V.	Upon the hill	81
VI.	In the train	82
VII.	The lighthouse	83
VIII.	To my sweetheart I	84
IX.	To my sweetheart II	85
X.	Memories	86
XI.	On the Rockriver	87
XII.	Summer evening	88
XIII.	God's own voice	89
XIV.	Autumn evening	90
XV.	My prayer	91
XVI.	Judge not	92
XVII.	Faith	93
XVIII.	So have I lived	94
XIX.	On the beach	95
XX.	Memories	96
XXI.	Abide with me	97
XXII.	To my love	98
XXIII.	Morning	98
XXIV.	At the pines	99
XXV.	My prayer	99
XXVI.	A Tribute	100

